

5.

Liten Kersti.

Folkvisa från Dalsland.

Ur Nordiska museets arkiv.

1. Liten Kersti hon bäddar sin fader uti säng.
Linden dammar i lundom.
Så gångar hon sig åt lunden igen.
Ty hon var i vildskogen kommen.
2. Och när som hon kom åt rosandelund,
då mötte hon en ulf i samma stund.
3. »Ack, käre min ulf, du bit inte mig!
Min ko och min kalf jag gifva skall dig.» —
4. »Din ko och din kalf dem tar jag väl ändå;
jag tager skön jungfrun, mennas¹ jag henne får.» —
5. »Ack, käre min ulf, du bit inte mig!
Mina gullringar små jag gifva skall dig.» —

¹ mennas, medan.

6. »Dina gullringar små jag inte passar på;
jag har inte fingrar att sätta dem på.» —
7. »Ack, käre min ulf, du bit inte mig!
Min gullkrona röd jag gifva skall dig.»
8. »Din gullkrona röd jag inte passar på;
jag har inte hufvud att sätta den på.» —
9. »Ack, käre min ulf, du bit inte mig!
Min silkeklädning röd jag gifva skall dig.» —
10. »Din silkeklädning röd jag inte passar på;
jag passar långt bättre i mina grå hår.»
11. Liten Kersti hon klifver så högt upp i trä.
»Nu ska väl inte ulfvar få gnaga mina ben.»
12. Ulfven han satte sig till att tuta;
han tuta' hop ulfvar båd' stora och små.
13. De ulfvarna gåfvo sig till att grafva;
de grofvo upp rötter båd' stora och små.
14. Och när som det trädet började falla,
då ropa' liten Kersti: »Herr Peder!» så högt.
15. Herr Peder han sadlar sin gångare grå;
så red han långt fortare än småfoglar flög.
16. Och när som han kom åt rosandelund,
då mötte han en ulf med ett piltebarn i mun.

17. »Gud tröste nu mig, min arme man!
Linden dammar i lundom.
Min mö har jag mist, min fåle har jag skämt.
Ty hon var i vildskogen kommen.»

Upptecknad och meddelad af A. F. BERGGREN.

Denna folkvisa förekommer hos Geijer och Afzelius under namnet »Jungfrun i blå skogen». Den här meddelade märkliga artförändringen är mycket fullständigare än Afzelii, som med melodi är upptecknad i skogstrakten af norra Västergötland. Se R. BERGSTRÖM och L. HÖIJER: *Svenska folkvisor*. D. I. Stockholm 1880. Nr 63.

A. H.

